

UIT DE SCHRIFT.

Weerhouden door vleesch.

De geest is wel gewillig, maar het vleesch is zwak. Matth. 26: 41b

Niet alléén de vrees kan ons weerhouden om te zijn, die we zijn moeten.

Ook het vleesch kan er het zijne toe bijdragen. Het vleesch.

Maar dat moeten we wel verstaan.

Deze tekst wordt nogal eens aangehaald in een zin, die niet geheel aan de onmiddellijke bedoeling van het woord in zijn eigen verband beantwoordt.

Wai Jezus tegen zijn jongeren in den hof van Gethsémani zegt, ziet allereerst op hun lichamelijke zwakheden.

Vleesch beteekent hier dus lichaam, en niet het vleeschelijk, zondig beginsel, zooals in een tekst als: „vleeschelijk verkocht onder de zonde“.

Jezus wil hier tegen zijn discipelen zeggen: gij zoudt wel met mij willen waken, maar uw lichamelijke bestaan vraagt zijn rechten. Gij zijt zeer vermoeid en deswege overmant u de slaap.

De discipelen worden alzoo door hun lichamelijke zwakheden weerhouden van het waken met Jezus. Weerhouden door vleesch!

Dat is ook een van de mogelijkheden, waarmee we moeten rekenen: dat in den dienst van onzen God ons lichamen bestaan ons in den weg staat.

Wanneer de menschen in de kerk in slaap vallen — och, dan kan er wel een hegeerte zijn, om te blijven waken, maar het vermoede afgetobde lichaam vraagt zijn rechten. En het vleesch is dan menigwerf oorzaak, dat we niet waken daar, waar we de roeping hadden, zulks te doen. Dit is dan niet in de eerste plaats gevolg van onze zondige neiging, niet in de eerste plaats „het zwakke vleesch“ in zulk een zin als er dikwijls over gesproken wordt, maar in de eerste plaats is het het feit, dat we als mensch nu eenmaal gebonden zijn aan een beperkt lichamen bestaan, aan een zwak en eindig stoffelijk kunnen.

Zoo komt telkens ons eindig bestaan naar voren.

Zoo voelen we telkens de beperking onzer krachten, ook en niet het minst door de menigvuldige zwakheden van ons lichaam.

Het feit, dat, wie het meest nuttig is voor het koninkrijk Gods, ook de spreuk: „laet ik maar verterd worden, als ik maar nuttig ben“, moet kennen wijst op het tragische in het bestaan van den mensch in het vleesch.

Nu is dit alles niet erg.

Wij zijn geschapen niet slechts voor den tijd, maar ook, en in hoogsten zin voor de eeuwigheid.

Het bestaan voor den tijd is een bestaan in het vleesch, en een gebonden zijn aan de beperkingen van het vleesch. Eenmaal wacht Gods kind de rijke ruimte van een eeuwig onbeperkt kunnen in den dienst van zijn God.

Nogmaals: het is niet erg, dat we hier zoo beperkt zijn. Wanneer ons die beperktheid maar een hinderlijke band is. Wanneer die band ons maar pijn doet.

Helaas, al te dikwijls, vinden we het zoo prettig om toe te geven aan de zwakheden niet alleen, maar vinden we het zoo fijn om jegens onzen God een eerlijk excuus te hebben. En dan wordt de zwakheid van ons lichaam een schuldige zwakheid. Dan zijn wij de menschen, die met zoo weinig mogelijk onzen God tevreden willen houden.

Dan zijn we zoo ver af van het: de ijver van uw huis heeft mij verblonden!

We worden weerhouden door het vleesch.

Dat is niet erg, wanneer we maar bidden: „Heere, geef mij meer kracht, om u al meer te dienen“.

Het is niet erg, wanneer onze geest maar kent den drang om uit te breken uit de enge banden; wanneer we maar het heimwee kennen naar de volmaaktheid.

Dan komt die volmaaktheid ook eenmaal...

J. W.

KERKELIJK LEVEN.

In de Donaulanden.

VI.

Komárom. I.

Wie in Komárom uit den trein stap, voelt zekere beklemming over zich komen.

Eenzaam ligt het station op Hongaarsch grondgebied.

Slechts enkele huizen omgordelen het.

De stad zelf ziet men aan de andere zijde van den Donau en behoort tegenwoordig aan Tjecho-Slowakije.

Dit illustreert wel de willekeurige wijze, waarop het verdrag van Trianon de nieuwe grenzen heeft getrokken.

Om van het station in de stad en van de stad in het station te komen moet men zich aan een wantrouwige passencontrole en een dito toelander zoek onderwerpen.

De inwoners van dit Donaustadje worden telkens, wanneer zij op reis gaan aan hun grievend leed herinnerd.

Komárom is een bloedig stuk, gescheurd uit het levende lichaam van Hongarije.

Aan zoo'n toestand gewent men niet.

Wat staan de gezichten van hen, die men voorbij rijdt, strak!

Alle levenslust schijnt geweken!

Men spreekt niet veel.

En als men spreekt is het fluisterend.

Niet omdat men iets te verbergen heeft.

Maar omdat de omgeving er vanzelf toe dwingt.

Liever nog volgt men het voorbeeld van anderen: de oogen den kost geven en de lippen op elkander nippen.

Het schijnt haast wel, of men bevreesd is, dat de vijand zijn innerlijkste gedachten zal raden.

Toch bedriegt deze schijn.

Althans, de Hongaar is niet bevreesd.

De vrees is aan den kant van de Tjecho-Slowakische bezetting.

Maar gelijk zoo menigmaal maakt de vrees streng.

En listig.

Overal, zelfs in de kerk, waren er spionnen rond.

De vreemdeling moet dan ook zeer op zijn hoede zijn en zijn woorden wikkelen en wegen.

Hoe gaarne zou men den Hongaren openlijk zijn medeleven toonen in het onrecht, dat hem is aangedaan.

Een woord van heilige verontwaardiging dringt zich bijna naar de lippen.

Maar men moet zich inhouden.

Dan ontwaart men echter ook, dat er een manier is om zonder wat zeggen toch veel te zeggen.

Om te troosten, dat God machtig is den druk te verlichten en het juk te verbreken.

Om akte te geven, dat gij de geheimtaal hebt verstaan: indien ik u vergeet, mijn oud, dierbaar vaderland, zoo vergeet mijn rechterhand zichzelf.

En dan loert de spion wel, maar krijgt geen vat.

Doch we zijn nog niet in de kerk, we staan nog vóór de Donaubrug.

Op in het oogvallende wijze zijn ter weerszijde daarvan groote plakkaats aangebracht, waarop een verklaring staat afgedrukt van Lord Rothermere, den Engelschen kampvechter voor de rechten van Hongarije.

En wanneer men ze nog niet opgemerkt mocht hebben, zal de Hongaar er u wel op attent maken.

Het is hem een zekere stille voldoening, dat onder de oogen van den vijand een protest blijft vlammen.

Drukkend stil is het, wanneer wij de brug oprijden.

Daar is het passen- en douane-kantoor van de Tjechen.

Zouden ze chicanes maken?

We krijgen verlof om te passeeren.

En het is of we in een andere wereld komen, als we daar een meter of vijftig verder jonge levenslustige meisjes van de meisjesvereniging zien opgesteld, die den Hollandschen professor een schitterend guiker komen aanbieden.

Zagen we eerst slechts gezichten gegroefd door zorg, hier rijzen zich zonnige kopjes zonder rimpels.

Zoo houden jong en oud elkander in evenwicht.

Komárom — dat mag ik hier schrijven, maar in de plaats zelf moet de Hongaar den naam van zijn stad veranderen in het Tjechische: Komarno — is een oud stadje. Het plaveisel is berekend op de stevige voeten van den landman. Kultuurschoon moet men er niet zoeken. Het is het centrum van een welvarende landbouwstreek. Zijn groote trots bestaat in zijn Gereformeerde Kerk, een gebouw, dat het type vertoont van alle oude Gereformeerde Kerken in dit gedeelte van het voormalige Hongarije.

Zooals men op de foto zien kan is de gevel niet breed, maar de diepte overtreft de breedte vele malen. De kansel staat dan ook aan één der lange zijden. De kerk biedt ruimte voor niet minder dan 2800 personen.

De vroegere pastorie, die zelfs bisschoppen tot woning verstrekke — want Komárom was vroeger een bisschopsstad — staat geheel verscholen

achter de kerk. De tegenwoordige predikant, de ook hier te lande bekende Ds. Von Galambos, woont in een gebouw, opvallend door zijn sterke constructie en dikke muren, een vroegere school. Naar men mij vertelde moest men eertijds wel zoo stevig bouwen, omdat aardbevingen daar niet zeldzaam waren. Bewonderenswaardig vernuft wist hier holle

ruimte in hoogst gezellige vertrekken te herscheppen.

Eigenlijk had ik me voor een bezoek aan Komárom laten vinden, omdat daar een Theologische School zou zijn gevestigd. Die is er ook, maar niet in Komárom zelf, doch een halve dag reizen er vandaan. En mijn beperkte tijd liet niet toe mij zulk een uitstapje te veroorloven. Deze Theologische School is op zeer bescheiden voet ingericht. De jongelui, die predikant willen worden, mogen niet naar Budapest of Debreczin gaan studeren. Zelfs is het importeeren van Hongaarsche boeken en boeken er verboden. Daarom was men daar op eigen krachten aangewezen. Vier predikanten treden er nu als docenten op. Elke docent blijft er een maand of langer en geeft dan zijn colleges achter elkander. Gedurende dien tijd verricht hij dan geen gemeentelijk werk. Ds. Von Galambos is één van die docenten.

Viel het tegen, dat ik deze School, hoe primitief ook, niet kon bezoeken, ik had geen spijt eenige dagen te Komárom te hebben vertoefd. Daar leerde ik beter dan elders het Hongaarsche kerkelijke leven kennen.

Een volgend maal hoop ik daar iets van te vertellen.

Thans geef ik nog enkele verklaringen van de foto.

Op de voorste rij ziet men van links naar rechts eerst een onderling in de kleederdracht van den rijken Hongaarschen heer. Men heeft hier een man van grooten invloed. Hij is ook lid van het parlement. Naast hem staat een predikant in ambtskostuum. De vijfde persoon van links is de superintendent, de zesde bisschop Baloc, de zevende de classicale curator, de achtste Ds. Von Galambos, de negende de curator van de kerk van Komárom, de tiende en elfde zijn ouderlingen.

Daarachter predikanten en ouderlingen.

Ds. J. G. Kunst. †

Onze medewerker, Ds. J. G. Kunst, is uit zijn lijden verlost en in heerlijkheid opgenomen.

Wie zou niet treuren?

Hij was een man van belijning, van beginsel, die in de kerken, welke hij diende, stuur en stuwkracht gaf. Bovendien een ronde figuur, die niet liet raden wat hij bij zichzelf overlegde, maar al het ware hardop dacht en dan liefst het beste van anderen dacht. Dat stempelde hem tot een aangename, geziene persoonlijkheid. Jezus en zijn broederen dienen was zijn lust. Hij wist zich te geven. Alle arbeid in Gods koninkrijk was hem lief. Daarom werd hij op menigen vooraanstaanden post gesteld. Hij had er talenten voor ontvangen en hij heeft geen ervan ongebruikt gelaten. Als men nagaat, welke functies hij al zoo bekleedde, heeft hij boven vermogen gearbeitet. In ons blad schreef hij bij uitstek praktische meditaties. Zelfs in het ziekenhuis heeft hij, toen het zijn beurt was, deze rubriek nog verzorgd. Alleen den laatsten keer, in Mei, moest hij ook dezen arbeid, welken hij zoo gaarne verrichtte, laten liggen. In onderscheiden kringen zal worden getuigd: wij missen hem, den geloofsoptimist, den man met helder inzicht in en warm gevoel voor al wat God hem had te doen gegeven. En bovenal zal het in zijn gemeente en het meest nog in zijn gezin met droefheid in het hart worden herhaald: wij missen hem.

Wie zou dan niet treuren?

Maar wie zou ook niet danken?

De Heere had hem een beker met de bitterste smarten te drinken gegeven.

Het lijden van den ontslapene deed soms denken aan het lijden van Job.

Maar hij kon evenals Job den naam des Heeren daarin loven.

In zijn
het lijden
En nu
Welk e
Welk e
Moge d
familie te

Een

In de
jaar geel
Bunyan p
de woel
en Roy

Ofschon
zijn vade
als solda
een onger
„Hij kende
des Tijds
maar hij
volkomen
zijn chari
zinnige w
de vonke

Ongeve
re, heeft
goede bek
ver buiten
ding tho
de gevang

treffende
den zwaa
troonsbest
gen en l
nummer

„The Hol
zijn veelg
lingen, d
maar, dar
lijk wel
gen hier

Geen w
had als
to that, w
1878—188
bekende
ons land

voor het
dus Dr. G
en terech
van hemo
op het w
hemel en

Ook no
ringen in
mensch, l
Want —
wekt in d
gierigheid
verklaring
het hart v
eenwig va
dij van d

Daarom
Uitgever
heid van
tie van di
geven hel

formaat, m
drukt, in
door den
geellustree
en Chri
ter gedach
sche volk

De tekst
door Ds
deze vert
zoo specif
op eigena
gen van l
conserveer
taal en het
geestelijke

ren, het b
ingezien, e
ten bij he
van dit w
zou een t
ben en ste
blijven, he
derne taal
ken moge
van het S
naamvals-c

Ds Wolf
koers geko
treffelijk v
taal weten
ten vertol
vormen dr
nen immer
heeft hij B
boek wete